

mende Prioritet bleven forandret noget med Hensyn til Position. Nu er det ganske vist, at i enkelte Henseender, nemlig med Hensyn til Betalingsfristen og Renterne, er der vundet en Betselse, saa at vedkommende Kautionist i saa Henseende er bedre stillet, idet Fristen for Betalingen er udsat et Par Aar og Renten er nedsat med 1 pCt. Men samtidig dermed er vedkommende Prioritet rykket ned fra anden til tredje Prioritet, og forud for denne Prioritet, de 330,000 Kr., staar nu først Handelsbankens Prioritet paa 400,000 Kr. og dernæst Statens Prioritet paa 770,000 Kr. Vedkommende Prioritet er altsaa bleven Nr. 3 i Stedet for Nr. 2. Det har ganske vist ikke stort at sige, fordi vedkommende Summe, der nu staar forud for tredje Prioritet, ikke ere væsentlig større end de, der tidligere stode forud for anden Prioritet. Men samtidig dermed har Amdtsraadet mistet den Garanti, som det havde i to Bestyrelsesmedlemmers Personer. Der er nemlig to Medlemmer af Banebestyrelsen, lokale Pengeænd i Egnen, som tidligere garanterede Amdtsraadet eller vedkommende Kautionist, men disse to Mænd ere nu ved den stedsfundne Forandring gaaede bort, de have ikke mere nogen Forpligtelse til at garantere Amdtsraadet. Disse to Mænd have altsaa vundet en Fordel; men Amdtsraadet er blevet slettere stillet, end det oprindelig var, idet det har mistet disse to Garanter, og det er naturligt et større Tab, end der kan opveies ved et Par Aars Udsættelse med Betalingen og en ubetydelig Forandring af Renten. Naar man derfor skal samle Resultatet af, hvad der er udrettet eller opnaaet, saa kan jeg ikke se rettere, end at det, Staten har opnaaet, er Intet. Det, som Staten har opnaaet ved at faae et Løfte fra Generalforsamlingen om, at den paa visse Betingelser, der ikke ere overordentlig gunstige, kan kjøbe Banen i Løbet af et vist Tidrum, har Intet at sige. Hvis Staten vilde have Banen, kunde den rimeligvis have faaet den paa billigere Betingelser, naar Sagen havde faaet Lov til at gaa sin naturlige Gang. Kommunerne have Intet opnaaet, og Amdtsraadet har tabt. Derimod har Banken maasse vundet Noget ved at slippe for at overtage Banen, som jeg tror vilde være en meget ubehagelig Siendom at overtage, og de to Garanter ere slupne fri. Men hele Resultatet af den Maade, hvorpaa Ministeren er gaaet frem i denne Sag, forekommer mig, er ikke blot ringe, men er et Resultat, der i Virkeligheden kun kan betragtes med en høj Grad af Mistillid eller Utilfredshed. Jeg tror altsaa i Korthed at kunne sige, at Sagen staar saaledes, at Ministeren, skjøndt han har indgaaet en Overenskomst med Finantsudvalget, ifølge hvilken han ikke kunde raade over Reserverfonden eller Kassebeholdningens Midler paa en saadan Maade, alligenel har handlet mod den engang afsluttede Overenskomst, uden først at gjøre Forsøg paa at faae Thingets

Samtykke til at faa den forandret, skjøndt der var Leilighed dertil, da Rigsdagen var samlet. Derhos har han truffet et Arrangement, som ikke er til Fordel for Staten, Kommunen eller Amdtsraadet, men kun maasse for vedkommende Bank og vedkommende to Garanter, der ere slupne. Jeg kan ikke se, at det er Noget, som der er Grund til at være tilfreds med eller ligegyldig ved.

Sluttelig vil jeg henlede Opmærksomheden paa et Punkt, som den ærede Ordfører ikke omtalte, det er nemlig Spørgsmaalet om Lønnings-tillæget til Skolelærerne paa Agheden Den Bøn, der udredes til Skolelærerne paa Agheden, udredes paa Grund af disse Lærerebeders særegne Beskaffenhed i tilbuds af Statskassen. I Anmærkningerne til Finantslovsforslaget for iaar, det vil sige i de sidst meddelte Anmærkninger, staar den Bemærkning, at Forhøielsen er nødvendig, fordi Lønningerne for Frederikshede, Frederikshøj og Christianshøj Skolelærerebeder ved en ny Ansættelse af deres Reguleringssummer ere bleve forhøiede med henholdsvis 470, 493 og 507 Kr. aarlig fra den første April 1878 at regne. Det er unuligt at forstaa, hvorledes det kan forholde sig saaledes, idet en Dnregulering af disse Embeder ikke har fundet Sted, og en Forandring af Reguleringssummerne jo heller ikke kan medføre en Forhøielse af Indtægterne, idet Reguleringssummerne sættes efter Indtægterne. Det er da ogsaa oplyst i Finantsudvalget ved Samtale med Kultusministeren, at dette forholder sig ikke rigtigt, at det er en Misforstaaelse, men at den Forhøielse af vedkommende Embeders Indtægter, som det her foreslaas, at Statskassen skal overtage, skriver sig ikke fra en Forhøielse af Reguleringssummerne, men fra de kultusministerielle Rundskrivelser, der have forhøiet Embedernes Lønning. Disse Rundskrivelser, som allerede have været omtalte her i Thinget, og som jeg derfor ikke behøver at gaa nærmere ind paa, have været Grunden til vedkommende Forhøielse. I det Rigsdagen gaar ind paa denne Forhøielse, gaar den altsaa derved ind paa at godkende, hvad der er slet ved disse Rundskrivelser. Jeg har kun omtalte dette, fordi jeg troede, at det var godt, at der allerede ved denne Behandling fremkom en Diskussion om Sagen, eller at man navnlig fik at høre, hvorledes den ærede Finantsminister stiller sig til Sagen. Skjøndt jeg veed, at der ikke er stillet noget Vædringsforslag, men at Vædringsforslag er forbeholdt til 3die Behandling, maa jeg anse det for meget ønskeligt, at Sagen berøres her allerede ved Sagens anden Behandling, og da den ærede Ordfører vistnok ved en Forglemmelse undlod at nævne Spørgsmaalet, har jeg tilladt mig at henlede Opmærksomheden derpaa.

Formanden (Krabbe): Den ærede Taler gjorde paa et Punkt af sit Foredrag en Meddelelse af en Udvalgsprotokol. Jeg gjør op-